

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **J. M. H.** pre pokus trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí 13. decembra 2011 v Bratislave o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. marca 2010, sp. zn. 2 T 5/2003, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného J. M. H. sa **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 22. marca 2010, sp. zn. 2 T 5/2003 bol obžalovaný J. M. H. uznaný za vinného z pokusu trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

F. F. ako jediný spoločník a konateľ obchodnej spoločnosti G. s.r.o. L. a Ing. J. J., ako konateľ obchodnej spoločnosti D. s.r.o. L., obaja právoplatne odsúdení v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 1 T 11/02, dňa 27.12.1996 uzatvorili kúpnu zmluvu, ktorou obchodná spoločnosť G. s.r.o. L. ako predávajúci, mala predat' obchodnej spoločnosti D. s.r.o. L. ako kupujúcemu 4650 kusov diamantov za kúpnu cenu 170.997.060,-Sk, na zaplatenie ktorej v hotovosti v deň jej uzatvorenia mal obžalovaný J. M. H., zmluvou zo dňa 1.8.1996 zapožičať kupujúcemu 160.000.000,-Sk, pričom tieto právne úkony predstierali a vediac, že s výnimkou 10 kusov v prípade ostatných kameňov išlo o syntetické zirkóny a obžalovaný J. M. H. nemal peňažnú hotovosť majúcu tvoriť pôžičku na zaplatenie kúpnej ceny, s cieľom získať nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty, ktorý Ing. J. J. ako

štatutárny zástupca kupujúceho daňovým priznaním dňa 27.1.1997 vo výške 28.995.084,-Sk aj u správcu dane – Daňového úradu v Leviciach uplatnil, avšak k jeho vyplateniu pre pochybnosti správcu dane o uskutočnení zdaniteľného plnenia, ktoré sa ukázali opodstatnené nedošlo, týmto svojim konaním sa pokúsili spôsobiť Slovenskej republike škodu v sume 28.995.084,-Sk (962.460,46 eur).

Za to bol odsúdený podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. (v znení účinnom do 1. januára 2006) na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný J. M. H., ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu. Namietal v ňom správnosť výroku o vine, konkrétne skutkových záverov v tom smere, že sa spolu s bývalými spoluobvinenými dopustil podvodného konania v úmysle vylákať od štátu prostredníctvom správcu dane nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty a spôsobiť tak škodu presahujúcu 28 mil. Sk. Podľa odvolateľa taký skutok preukázaný nebol. Pokiaľ ho krajský súd uznal za vinného, stalo sa tak len z dôvodu neobjektívneho hodnotenia vykonaných dôkazov, keď vzal do úvahy len dôkazy svedčiace nepriamo o jeho vine a neprihliadol na dôkazy svedčiace v jeho prospech. Išlo o výpovede pracovníkov Daňového úradu v Leviciach, pracovníčky Slovenskej sporiteľne, a.s. Z. K., svedka Ing. J. L., znalkyne v odbore ekonomika hospodárstva – dane Ing. Ľ. P., jeho brata – svedka I. H., notára JUDr. R. B., pracovníčky notárskeho úradu svedkyne A. B., ako aj o výpovede bývalého spoluobžalovaného Ing. J. J., ktorý jednoznačne potvrdil jeho výpovede z prípravného konania. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a oslobodiť ho spod obžaloby.

Zástupkyňa generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 ako nedôvodné s poukazom na správnosť napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc vzhľadom na § 564 ods. 4 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z.z. – Trestný poriadok v znení neskorších predpisov) účinného od 1. januára 2006 podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. podľa zákona č. 141/1961

Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) účinného do 1. januára 2006 po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku proti ktorým mohol obžalovaný podať odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného J. M. H. nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa po tom ako 6. októbra 2003 vylúčil trestnú vec obžalovaného J. M. H. na samostatné konanie zo spoločného konania s obžalovanými Ing. J. J. a F. F., ktorých trestné stíhanie sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 3. decembra 2003, sp. zn. 1 T 11/02 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. októbra 2004, sp. zn. 2 To 17/2004, vykonal na novom hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu takmer identickom s dokazovaním v právoplatne skončenej trestnej veci obžalovaných Ing. J. J. a F. F. s tým rozdielom, že ostatne menovaného v dôsledku zániku procesného postavenia obžalovaného (dôvodom zániku tohto postavenia bolo právoplatné skončenie trestného stíhania) v súlade so zákonom vypočul v procesnom postavení svedka, pričom vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam. Zdôrazniť treba, že dôkazná situácia v trestnej veci obžalovaného J. M. H. sa nijako nezmenila oproti výsledkom dokazovania v už predtým skončenej trestnej veci obžalovaných Ing. J. J. a F. F., s ktorými sa obžalovaný J. M. H. dopustil trestného skutku spoločným konaním ako spolupáchateľ v zmysle § 9 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006. Vzhľadom na uvedené konštatovanie o existencii rovnakých výsledkov dokazovania, keď F. F. aj ako svedok potvrdil svoje výpovede urobené v procesnom postavení obvineného a obžalovaného v podstatných okolnostiach, niet žiadneho dôvodu na urobenie iných skutkových záverov v prípade obžalovaného J. M. H. v porovnaní s odsúdenými Ing. J. J. a F. F.. Prisvedčiť pritom nemožno odvolacej námietke obžalovaného J. M. H. o jednostrannom hodnotení dôkazov, výlučne v jeho neprospech bez prihliadnutia na dôkazy svedčiace o jeho nevine, ktorými majú byť dôkazné prostriedky konkretizované v jeho odvolaní. Tam uvádzané výpovede svedkov, či znalkyne takú povahu nemajú, lebo objektívne nie sú spôsobilé spochybníť dôkazy preukazujúce jednoznačnú fiktívnosť právnych úkonov popísaných v skutkovej vete napadnutého rozsudku, predstavujúcich pre odsúdeného Ing. J. J., v aktuálnom čase štatutárneho zástupcu kupujúceho (obchodná spoločnosť D. s.r.o. L.) podklad na preukázanie zdaniteľného plnenia a nároku na uplatnenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Podstatnou okolnosťou z hľadiska trestnosti konania obžalovaného J. M. H. a tiež už odsúdených Ing. J. J. a F. F., na ktorého bol prevedený obchodný podiel v obchodnej spoločnosti G. s.r.o. L. bolo zistenie, či táto spoločnosť zastúpená ako konateľom odsúdeným F. F. predala spoločnosti D. s.r.o. L., za ktorú konal odsúdený Ing. J. J. diamanty za cenu 170 997 060 Sk, ktorá obchodná transakcia mala podľa daňových predpisov predstavovať zdaniteľné plnenie a zároveň zakladať nárok na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty, ktorý odsúdený Ing. J. J. uplatnil u správcu dane.

Vykonané dôkazy vrátane svedeckej výpovede F. F. na ostatnom hlavnom pojednávaní jednoznačne svedčia pre záver, že medzi vyššie uvedenými obchodnými spoločnosťami nedošlo k žiadnemu reálnemu obchodu s diamantmi a teda ani k sprostredkovaniu pôžičky zo strany obžalovaného J. M. H. vo výške 160 000 000 Sk na zaplatenie kúpnej ceny a k jej prevzatiu F. F. ako štatutárnym zástupcom predávajúceho. Trvdenia menovaného, že síce sa mohol podieľať na skutku uvedenom v napadnutom rozsudku spôsobom popísaným v skutkovej vete prvostupňového rozsudku, pričom ale nevedel o aktivitách spoločností G. s.r.o. L. a D. s.r.o. L., rusko-indických clearingových obchodoch a neprišiel ani do kontaktu s bývalým spoluobžalovaným Ing. J. J. podporujú aj ďalšie vo veci vykonané dôkazy. Deklarovaná hodnota zaistených kameňov, ktorá podľa k nim pripojených certifikátov mala byť 1 475 602 000 Sk v skutočnosti predstavovala iba sumu 158 250 Sk, pretože podľa zistení znalca Ing. D. J. okrem desiatich kusov diamantov v úhrnnej cene 7 800 Sk ostatné kamene v počte 4646 kusov predstavovali kubickú zirkóniu, teda synteticky vyrobené šperkové kamene. S prihliadnutím na zistenie, že certifikáty údajne vystavené spoločnosťou D. C. P. L. so sídlom v Singapúre sú falošné a že priateľka a obchodná partnerka odsúdeného Ing. J. J. – S. I. z J. tomuto nesprostredkovala žiadnych odborníkov na drahé kamene – gemológov z Malajzie je preukázané, že nedošlo k žiadnemu skúmaniu kameňov, ktoré mal údajne predložiť F. F.. Uvedené skutočnosti v spojitosti so zistením, že F. F. podľa obhajoby odsúdeného Ing. J. J. mal údajne diamanty predávať hlboko pod ich deklarovanú hodnotu (len za 1/3 ich skutočnej hodnoty) svedčia zároveň o fiktívnosti obchodnej transakcie a tiež aj údajnej pôžičky na zaplatenie kúpnej ceny. Navyše doplnením dokazovania nariadeného ešte v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 1999, sp. zn. 6 To 21/99 bolo posudkom Technického a skúšobného ústavu stavebného Nitra preukázané, že až do znaleckého skúmania nebol zamurovaný otvor pod schodmi v dome odsúdené Ing. J. J. narušený, z čoho vyplýva,

že v uvedenom priestore nemohla byť uschovaná pôžička v kufri v hodnote 160 000 000 Sk, ako to Ing. J. J. tvrdil, pretože ak by tomu tak bolo a tento objem peňazí by bol vyplatený F. F., uvedený priestor by musel byť otvorený a znova zakrytý pred znaleckým skúmaním, čo ale bolo vylúčené.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemožno akceptovať obhajobu obžalovaného J. M. H., že sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania a že prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov jednostranne, v rozpore s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Správne zistený skutok obžalovaného krajský súd v súlade so zákonom (rovnako ako už predtým u odsúdených Ing. J. J. a F. F.), rešpektujúc aj ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. zák. o časovej pôsobnosti Trestného zákona kvalifikoval ako pokus trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, pričom použitú právnu kvalifikáciu aj dostatočne odôvodnil, a preto odvolací súd ďalej poukazuje len na príslušnú časť odôvodnenia prvostupňového rozsudku, s ktorou sa stotožňuje.

Žiada sa ale zdôrazniť, v zhode s argumentáciou odvolacieho súdu vo veci odsúdených Ing. J. J. a F. F., uvedenou uznesení z 19. októbra 2004, sp. zn. 2 To 17/2004, že neprichádzalo do úvahy právne posúdenie skutku ako trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a Tr. zák., pretože toto právne posúdenie je v porovnaní s použitou právnu kvalifikáciou pre obžalovaného nepriaznivejšie, a to s prihliadnutím ku konštrukcii skutkovej podstaty uvedeného trestného činu vyjadrenej v druhej alinei ods. 1 ustanovenia § 148a Tr. zák., ktorá považuje za dokonaný trestný čin už samotné neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty s úmyslom zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Navyše pri zistení, že malo ísť v posudzovanej veci o zadováženie prospechu veľkého rozsahu, by taký čin bol dokonaný aj vo vzťahu k okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby, uvedenej v odseku 4, ustanovenia § 148a Tr. zák., zakladajúcej rovnakú trestnosť obžalovaného ako tomu je v prípade posúdenia jeho konania ako pokusu trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému celkom na dolnej hranici trestnej sadzby uvedenej v § 250 ods. 5 Tr. zák. (v rozpätí od päť do dvanásť rokov) zodpovedá, podľa zistenia odvolacieho súdu zákonným kritériám uvedeným v § 31 ods. 1, ods. 2 písm. a/, c/ Tr. zák. ako aj účelu trestu podľa § 23 ods. 1 Tr. zák., pričom treba zdôrazniť, že miernejší trest v prípade obžalovaného J. M. H. v porovnaní so skôrodsúdenými Ing. J. J. a F. F. je dôvodný s poukazom na to, že trestné stíhanie obžalovaného J. M. H. bolo o sedem rokov dlhšie v porovnaní s bývalými spoluobžalovanými. Po uplatnení prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil, že zákonu zodpovedá aj zaradenie obžalovaného J. M. H. na výkon uloženého trestu do druhej nápravno výchovnej skupiny, a preto jeho odvolanie ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 13. decembra 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková